

PODMANICZKY SZILÁRD

Elvetemült naplók (ty.)

Apuka, kuponokkal kopogtatják kapunkat a punkok. Hajmeresztő házi áldás.

*

Mondatról mondatra állt meg előttem az Úr, az Úr közegellenállása mondatban a legnagyobb: „Lábvizemben fulladt meg a műkörmös cicája, bajsza két szál között a szappan áttetsző, lila habja remegett, az esti függöny a padlótól a plafonig mereven fellebegett, s az én lábam már nem fájt, kiázott, mintha egy másik élet költözött volna belém, aki voltam, ez vagyok én. Csend volt, jó volt, mehetek: a japán bögrével kezemben a zongorához léptem, s az ihatatlan folyadékot a húrok közé csorgattam. Olyan hangja volt, melyet csak elefánt hall hatalmas fülében, hatalmas fülében elömlő szívverést. Ledőltem az ágyra, s vártam, hogy szürküljön a fal fehérje, amit majd, ha belép a műkörmös, hersege szabdal finom, hosszú csíkokra, szerteszét.”

*

Mennyit változik a világ két szó határán, mennyit egy szóköz alatt? Megmászni a hegyet futva, aztán le a völgybe megint a cserzett bőrrű kulacccsal, de semmi, inni kéne tán, szűk tér, szűk az idő, és miféle szellem teremjen a végtelenül száraz ágakon? Ha ezt majd megint kérdezi valaki, eltévedt hangmérnök, csak szippantson fel egy örvény, légzésed ne legyen, igaz, s múljon el minden olyan egyszerűn, ahogy vanni sem lehet, fekete zokni, ép, de zúzható körömágy. Átkozott a fantázia, mely e földre szület, átkozottabb, mint amivel a földön kívülre én szülök, ami butább, mint hordozói, ők a pusztulásban mérik föl sutba vágható erőik. Nincs szó, nincs szóköz, hisz kurvára unom már unni, kitalálni e léggömbnyi seggből (szép táj, idomított méhek a fagylaltgömbökön, a nyelv szabadon fúr-farag), ez lenne a szűkre szabott mutatvány. De van más, helygőzők, szívdobogás, ámde ló legyen, ki nem rúg ki a hámból, mikor érzi, a beszéd legfeljebb innen van, és a semmibe megy. Bár a semmi is csak az értelem túlsó határa, ahonnan majd örült lesz visszajönni bárki is, ha már ott van, vagy ha visszajön, már örült, nem számít.

*

Húrok között szorul
az áldozat nyaka
ő az
az áldozat maga

mind csendes'ben
 játszódik a hangja
 s mikor abbahagyja
 mintha nem lenne itt
 ha nem is tetszik
 fülünkbe cseng
 milyen hosszú
 utána a csend
 hosszú
 de mintha
 nem lenne
 itt hosszú a csend
 ő maga

*

Az óriási beton kupola belső falán csövek állnak befelé, a kupola tetején kis lyukon fény lóg be, szürke a levegő, és nem meleg. Majd kint, a pitypangok morájában, ha szélcsend van, lesz, legyenek, leguggolok, és vagyok, mint levél-lapról lelógó üzenet, pici, kicsi üzenet, és nem óriási beton kupola, aminek a belső falából csövek állnak ki, a levegő, ő, ő-én, kabbala, ez az: miki maúz. Nem láttam-e mit csinálni tovább?

*

Két ökörnek egy a vége
 hagyjál békén öreg néne
 sátnafajzat vagy te fiam
 nekem mondja én vagyok az
 délben kenőcs este hársfa
 az ölelést csináld lágyra
 nem vagyok már az a legény
 nekem csak a bordám kemény
 szemed közé alig látok
 mi ez rajtad ing vagy átok
 megesszük a szendvicseket
 szembeposzter: witecseket
 morzsákat a számról törlöm
 ingeremet számmal közlöm
 kimegy lassan vissza is néz
 nézem gyorsan van itthon géz
 bekötözöm semmi baja
 a mentőből lóg a haja

*

Apuka, apuka, kapunkat punkok kopogtatják kuponokkal!

*

Mintha két ég közé szorulna mesém, mely kettő ez megint, a látvány itt van bajnak, féreg rág, az=egy biztos, nem hajt fejet, szenttelenül, s nem mutat semmi orcát, vág, csahol, az idejét nem múlja fölül semmi sem. Bőre fehér, haja nedves, orrában egy lepke repdes. A múlt árnyékként zörög a nyárfa levelei között, láthatatlan por, ami egyre csak szítál, bevon mindent egy elmúlt közelség látszatával. Ott-ott. Zörög, szítál. Vén múlt, hányszor menjek közed, hányszor teázzak a lányod lányával, hogy eleressz, hogy meg se álljak végezetül: nyakig disznózsírban, lassan csúszok lefelé, fáskamrák görbe alá, hogy fölrúgjam magam megint, tető-cserép-szálgerenda lassan omlik apró fejem csupasz ívéen. Mennék is, maradnék is, ki tartóztat, ki küld el. Holtidényben nincs erőszak. Nekem legyen mondván!

*

Csak ne lenne vége, csak ne, vége se, eleje se, az se, semmi, lógjon-lebegjen, semmi vége, a függőnyt vigye a szél, bársonyos, erőszakos, tépő szél, bágyadt lágy nyári aszfalt, lóg csorog, a borbá fújt levegő, pezsgő, ez a pezsgő, Nikoletta-névszó, bináris héber, tokszínű szódavízbe lógó homlokok, agy, uram, baptista konc, eperföldbe csókázó thai málnanyálmintát, leponyozott német gőzhajók, Tritikálé, folyik, ümeg valós, ümeg nem.

*

Lét és duda, pótmegérzés haladarabban. Kit ki visz át és hova. Helybenhallgatás. A kompos tudta az utat, át a folyón, át a földeken, s ahol leroskad az óriás-szántásban, azon is át, ahol már komp nem jár, csak földig húzó lábak és karok, hiábavalóságuk ez a fáradtság azt mondani, most akkor visszamegyek, nem tudom, talán mégis ott, aludni, aludni, mindenén át vissza, ugyanazon csapáson, a nyomok a nyomaim ellentétes irányba, még napokkal ezelőtt a nekivágásban, s most visszagöngyölődik kar és láb, vissza, meghúzódni mozdulatlan, tudni, most már helyben, helybenhallgatásra szól valami duda, hívószó, jövök már megint, azzal se megyek messzire, ha maradok.

*

Két elefánt beszélget a sivatagban. Óriási szél fúj, elsöpöri, kavarja a homokot, mintha egybefüggő homokhártyák csapkodnák a levegőt, néha egy trikó, egy kaftándarab is felroppen. A nap előtt felhők húznak el, mintha csontos ujjakról lepattant bőrkalapok. Némelyik porszem olyan magasba vág, hogy visszasaesnie kétséges, nem marad már nap az érkezéshez. Az ég színe is olyan, nem várhatunk tőle csodát, túlszínelt bőrkosztyű, megvadult őszanyák. A két elefánt csak ballag, nem is a lábuk nyomát, a lábukat temeti lépről lépre a homok. Alattuk a földben, mélyen, elpusztult állatok finomra szitált ösztönei úsznak

parttalan, herék és szemgolyók árnyai koccannak össze, isten veled mágneses térerő, zajtól fuldokló Ötvös-család, isten veled szögescipő, pótgombok a patkóbélben, lerántott fal, üvegtető, isten veled mélyen szántó, erotomán porhüvelyek, borzok, lepkék, gyantanyelek, isten veled kazettatok, véres török, lábapoló, szivacsosok. A két elefánt csak ballag, a szemüket ki se nyitják, úgy haladnak. Hatalmas testüket élvezik, ahogy ellenállhatatlan. Közben beszélgetnek, kellemesen telik az idő.

(– Hová lett az öcséd eddig?

– Az öcsém? Nekem nincs öcsém eddig.

– Akkor a bátyád?

– A bányám? Nekem nincs bányám.

– Akkor ne tereld magadra a szót.

– Én?

– Megint magadról beszélsz.

– Tekerd te magadra a lassót.)

Így haladtak ezer napig, mire elkopott a lábuk, de addigra-szerencsére a szakadék szélére értek, és ormányaikkal megkapaszkodva a szélső kőtömbökben közelre húzták magukat, s mikor a partfokon megbillenve mélybe zuhant a tonnányi testük, végfutott előttük egész életük, az utolsó ezer nap párbeszéde visszafelé, és az is, hogy tényleg, mi lett az öccsével végül.

*

A hálószoba és a hentesüzlet két fala között légvonalban nincs semmi, átjárható levegő. Az üzlet jókora, hatalmas, egy-két húsdarab, kolbász, szalonna, térdben meredő csirkealláb, feltűnő üresség, mintha mindig végkiárusítás utolsó napja lenne, sárga tálban gúvatag máj. Kint a bejárat fölött élethű marhafej, de nem is a bejárat fölött, mert afölött még van egy erkély, kilátás a vilamossínre, és csak afölött a marhafej, az eresz alatt, eresz alatt maraha feje... A hentes vékony, hórihorgas férfi, elérnek rajta a legyek. Vakfehér műszerész-köpenyét barna vérnyomok borítják; véres a hasa, a háta, az ujja, az összehúzó pánt, mint aki nap nap után nyúzott kutyáktól vesz táncórákat egy tömött bálteremben. Mozgása ruganyos, mindig ruganyoz, nagyon, ha el akar érni valamit, ki kell számolni a ritmust, minden megvan, pár szál hajából elhull néhány a kövezetre, a vágótőként szőrpamacsok, ecsetnyi egyvelegek nyúlbundákból. A hentes asszisztense nyugdíjas, alacsony nő, túlkoros vén matrica, haja mindig fodrástóljött, arca bőre labirintus. A fején szemüveg, szemére húzza s közelről, legyen ez tíz centi, nézegeti a húsokat, melyik milyen, cserélgeti. Felirathoz soha nem nyúl. Csak a hús, az mozoghat. Betűt mintha eskü kötne. Amikor berakja a húst, először mellétámaszkodik a pultba, és nem tudni egy pillanatig, melyik az áru és melyik az ökle. Most, a fal túloldalán a hentesüzlet háta, éj borítja, s kőporbőr. Megyek, lefekszem megint.

*

Majd a reggel: kukurikú, török császár, add vissza a svéd hajcsárom!

*

Meghatározhatatlan, szavanincsen idővonulások, néha egy századelő hasonló bokrai, a hangok, melyek átjárták a hasonló bokrokat, mindazok, akikről csak a feltevés állít valamit. Aztán fönről az „egészidő” egyirányú sugárútja, házfalkorok csapódnak emberkoroknak, folytathatatlan érzésbrigádok az idő útján. Befoghatatlan távlatok előtt befoghatatlan szemek, mit se számítok már, mintha föl-fölmerülne, közelre, mondható-tapinthatóba jönne, már-már megalakul, átkerül, megtérül végül az eddigi játékvesztés. És nyilván soha nem fog, le is mondok, átkerülni, végtelenbe húzó játszma véges-koros alanyénnel. Nedves fű, táviratok, szeress nagyon, állva eszek, ülve alszom, kísért a külsőm, óriás szemgolyó. Mondom akkor, semgolyó, az itt látható lét átláthatatlan létéháló, semgolyó, könnyű éji bor, nehéz bútorok, a hasznavehetlen könyvek önként indulnak bomlásnak. Minden tudás a Gutemberg-galaxisban, nem nagy a többi tempó, erőtlén, öcskös, a lekvárban jön majd megint russzó vissza a természetből, ennyi balféket egyrakáson nem látott soha, érdemes megnézni, isten az atyám, vagy mim, kim is. Éjszaka jön, megyek, jövők-megyek, el is.

